

Més enllà de les deslocalitzacions i altres temes d'actualitat, el final de la primavera d'enguany ens brinda uns quants moviments d'aquesta simfonia que els polítics havien batejat com *de la gran Europa*. Els seus habitants, tanmateix, amb la seva abstenció escandalosa, els han dit que tenen una imatge menys romàntica de la funció del Parlament europeu i que potser no estan en la mateixa ona. Si les interpretacions musicals més reeixides de les grans orquestres, aquelles que fan vibrar el públic, requereixen qualitat individual, sincronia executiva i tacte del director, en la simfonia europea que ens estan interpretant és evident que hi falla alguna cosa i la partitura dels empresaris d'aquest país es veu un xic desdibuixada.

En un llarg primer moviment, els empresaris catalans van ser la punta de llança de l'Estat dins dels mercats europeus i Catalunya fou també el destí de la majoria de les inversions europees. Heroica fou l'actitud dels emprenedors del país per sortir-se'n, tant en l'època del franquisme –quan li faltaven ponts de contacte més enllà dels Pirineus– com després, quan la reforma democràtica feia els primers passos. Europa s'erigí en un mercat cada vegada més necessari, atès que el mercat espanyol a poc a poc havia anat quedant despullat de proteccions aranzelàries.

## Simfonia europea

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR

Més endavant, poc després que l'Estat espanyol entrés com a membre de ple dret a Europa, els empresaris catalans van veure aparèixer de forma progressiva el nou món globalitzat, sota la batuta del tità americà, cosa que els va obligar a efectuar canvis de tot tipus en les organitzacions de cara a adaptar-se i mirar de seguir essent competitius. Mentrestant, en l'ordre intern, tot i que els governs centrals canviaven de color, els dèficits –d'infraestructures, fiscal i altres– acumulats perjudicaven la competitivitat del país i en treien aquella condició capdavantera, tot donant-hi una tonalitat més aviat tràgica, de la qual es fan ressò fins i tot les institucions habitualment més conservadores.

El segon i el tercer moviments que volem citar són molt més curts de durada, però reveladors de la qualitat de la música que es dona a Europa. Les eleccions de diumenge passat no solament s'han celebrat sota la síndrome d'una preocupant indiferència global (més encara per part dels països novins, que, en teoria, haurien d'estar més il·lusionats), sinó que s'han plantejat en clau espanyola. És lògic

que ho facin els dos partits grans, però no ho és tant que els nacionalistes s'hagin limitat a mostrar preocupació per fer oficial el català a Europa, quan a Madrid ningú no hi perd la son. Aquestes eleccions han demostrat una vegada més que el que compta a Euro-

pa és la via italiana, de to estatalista, molt més que no pas la via renana, de caràcter molt més federalista.

El tercer moviment, l'Eurocopa, la que encén el foc de les passions nacionalistes estatals i mou audiències milionàries, ens fa recordar que hi podia haver estat present la selecció escocesa, però no pas la catalana. Com si tinguéssim molt en comú amb la fúria, la casta i la raça, que tot això són coses del centre, i que, al cap i a la fi, tot podria acabar com l'abraçada de l'ós.

El rellotge del quart moviment ha començat a córrer. Per als més escèptics l'abstenció del 60% és patètica; per als més optimistes, el reflex d'una Europa encara incabada. Els empresaris del país saben la importància dels polítics, però també les seves limitacions. Potser, ara que coneixem qui va a Estrasburg, caldria analitzar nom per nom i preguntar-se si s'albira un final com el de la llengua dels nou milions o el de les seleccions esportives o si, per contra, s'hi senten prou ben representats per poder arribar a entonar –amb accent català– el cant final de la *Pastoral*, precisament l'himne oficial d'Europa.